

El que perdrem amb el TGV

Ara sé que hi ha coses que perdrem amb l'arribada del TGV. Una d'aquestes és el ritual dels acomiadaments i les benvingudes a l'andana. A partir del moment en què arribarà el tren veloç, els adéus, si calen, ens els direm en una sala vulgar, lluny de les vies. S'acabarà aquell veure venir i marxar el tren i el xiulet que ho anunciava. Digueu-me romàntic o passat de moda o totes dues coses alhora, però és que em costa pensar en el ferrocarril sense barrejar-lo amb la sensació estranya de deixar passar el temps a l'andana, al davant de la via, mirant l'horitzó en què es fonen els rails. Mirant-lo fixament fins que apareix el petit punt, els tres llums si és de nit, i dir-me «El tren ja ve». I tot seguit preparar-me, posar-me a lloc, prendre els paquets si és que hi són o agafar la mà de les meves filles com ho feia amb la de la mare quan era un nen. Què serà del TGV sense tots aquests detalls?

Què serà del TGV sense la màgia dels holes i els adéus a les andanes, els petons, les llàgrimes, els «Mamà, cuida't i telefona quan arribis», mentre els frens s'afluixen i el comboi comença a lliscar? Veure'l arribar o marxar. Veure les cares, els gestos dels que són a dins, alguns despreocupats, altres embadalits. Els que van de passada, els que busquen seient i caminen pel passadís del vagó mentre el tren es posa en marxa i sembla que vulguin tornar però no poden evitar ser cada cop una mica més lluny. Què serà del TGV si li neguen tot allò que el faria ser un tren?

Les 449, un tastet del que vindrà

Les noves unitats de tren regional 449 que ha posat en funcionament la RENFE acosten els usuaris gironins a la qualitat dels que circularan per les vies del TGV. El fet que ofereixen més amplitud i confort, així com la possibilitat de connectar diversos aparells informàtics, han estat molt ben valorats. En canvi, alguns viatgers s'han queixat que ara és impossible donar la volta als seients i que, segons el recorregut, cal viatjar d'esquena. El que no ha millorat gens és el temps de viatge, que continua essent una vergonya.

A vint metres sota terra, sol, el passatger pujarà al tren sense poder dir adéu a ningú. Quan s'assegui al costat de la finestra no tindrà els amics a l'andana, la parella, els pares... Tampoc no tindrà amb qui parlar, perquè al davant només hi haurà el revers d'un seient. Marxarà amb la sensació que haver embarcat en el tren no té cap mena de valor, que l'experiència està immersa en la més terrible de les banalitats, que forma part d'un temps perdut, d'un parèntesi.

En darrer terme m'és igual si era necessari entrar l'estació o no. A mi em molesta que amb aquesta acció, repetida en una ciutat rere l'altra, es van perdent les oportunitats de recuperar la litúrgia que envoltava el viatge en tren. És per aquesta mancança que la imatge del ferrocarril es va dissolent en la dels altres mitjans de transport, sobretot en la dels aeris. No pretenen assemblejar-se les noves estacions als aeroports, i els trens d'alta velocitat als avions? El millor dels trens, desorientat, va perdent sense remei la seva identitat.